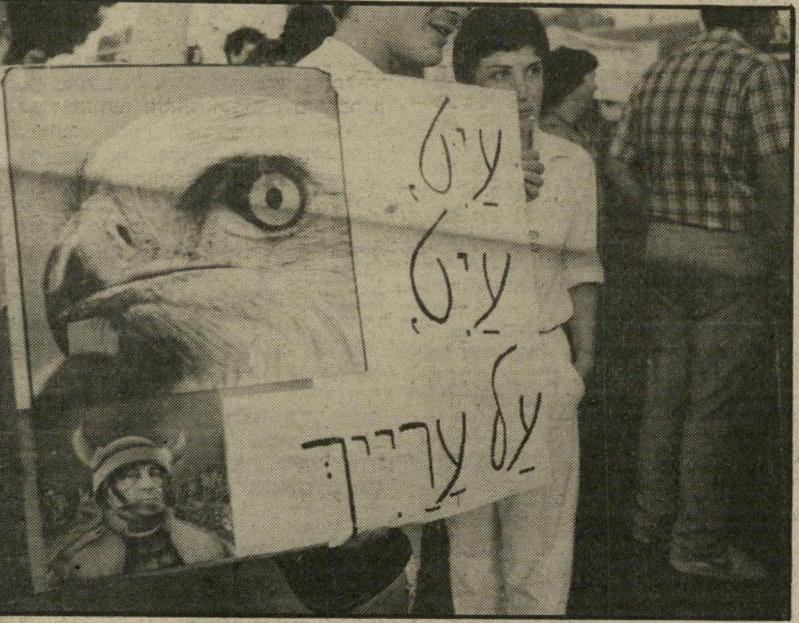

בגין ושרון -

לכנס ביחד את שוחרי השלום מכל גונוי הקשת - החל בק"ח וכלה באנשי ימין. ואילו שלום עכשיו ביקשה לפרוץ מגבול ה-100 אלף, בהפגנה הגדולה שלה ב-3 ביולי, ולהגיע לאפשרות של רבע מיליון, כך, למרות החששות ההדדיים, הושגה הסכמה - שעוררה מייד בעינת. המערך הציג תנאי אולטימטיבי: שלא יותפחו ב"ה הפגנה אנשי של"י - חלוצי המאבק נגד מילחמת הלבנון. הטענה של פרס: "בדי" מונה לא רוצים באורי אבנרי". הוא התנגד גם להופעת לובה אליאב. הדבר גרם לזעם בכמה מסניפי שלום עכשיו, שבין פעיליהם יש רבים שהם חברי של"י ואוהדיה. אך הנהלת של"י הורתה לאנשיה להבליג, כדי למנוע את פיצוץ היוזמה.

השק להופיע בציבור בגלוי כאירגון חזית של המערך. ראשי מיפלגת העבודה, לעומת זאת, חששו מפני התחברות גלויה עם שלום עכ"שיו. במיפלה יש ניצים רבים, המתעבים את תנועת השלום. המיפלה כולה אחוזה בפחד היסטרי מפני הדמוגוגיה של מנחם בגין, המסוגלת להקים נגדה את תושבי השכונות ועיריות הפיתוח. אולם לשני הצדדים היו סיבות טובות להתגבר על חששותיהם. הכל הבינו כי הגורם המכריע בהפגנה זו לא יהיה הרכב רשימת הנואמים או תוכן הסיסמות, אלא מיספר הנוכחים. "העולם כולו יסתכל ב"הפגנה זו, וגודל ציבור המפגינים יקבע את מידת הצלחתה", אמר אחד מאנשי שלום עכשיו.

המערך חשש מפני כישלון בלי השתתפות שלום עכשיו, שכבר הוכיחה את יכולתה

את הנואמים במחאות כפיים, ואף בקריאות קצובות. אך כשהתארכה רשימת העסקנים, התמעטו גם המחאות.

היה ברור לכל כי המערך התלבש על עניין המסעיר את הציבור עד למעמקי נפשו. ומנסה להפיק ממנו תועלת פוליטית. אך זה לא הפריע לאיש. היה זה קהל אינטליגנטי, והוא הבין שאם רוצים להפיל את ממשלת בגין-שרון, אין מנוס מהעברת השילטון למערך.

לכן שררה סבלנות רבה כלפי ראשי המערך, אף שלרבים בקהל לא היו אשליות לגביהם. הם זכרו היטב שאותו שימעון פרס, שדיבר בלהט בלתי-משכנע מול ה"מיקרופון, המך במילחמה, הצביע בעדה ודבק בשקר של 40 הקילומטרים גם כאשר צה"ל כבר שפך את דמו בשערי בירות. הם זכרו כי יצחק רבין הצטלם ברחבי ל"בנון בחברת אריאל שרון, בתצלומי-תע"מולה שנועדו להדגים את "הקונסנוס הלאומי", כאשר 40 הקילומטרים נשכחו מז"מ. הם זכרו שאמנון רובינשטיין הצביע בעד המילחמה. הם שמו לב לכך שאיש מבין הניבורים האמיתיים של המאבק נגד המילחמה לא הוזמן אל הבמה, מלבד אבי-רהם בורג, שהתקבל בחמימות אמיתית. קדמה להפגנה התלבטות קשה. היא היתה טמונה בעצם ההתחברות בין המערך ושלום עכשיו.

בתנועת שלום עכשיו היתה תמיד הש"פעה רבה למערך, שהפעיל בה למעשה זכותיו ושמונע כל פעולה שלה שנגדה את קו המערך. אך לא היה לפעילי התנועה

ה דובר האמיתי היה הציבור עצמו. הוא בא מכל חלקי הארץ, והיה מורכב מחברי כל המיפלגות: רבים באו במאור"ג, רבים אחרים באו איש-איש לבדו, מישראל, פחות, זוגות, יחידים. הם באו מפני שמצפונם אמר להם שא"י אפשר להישאר בבית ביום כזה, שמוכ"רחים לעשות משהו. עצרת-ההמונים היתה ההזדמנות היחידה שניתנה להם. הם עמדו דוממים, אי חזרו על סיסמות שנקראו ברמקול. אחרים ציירו שלטים כמו ידיהם, אחרים נטלו בידיהם שלטים שהוכנו על-ידי המארגנים. הרוב עמדו סתם, רובם לא השתתפו מעולם בהפגנה פוליטית כלי-שהיא.

רק אברהם בורג

אי-אפשר לקלקל הפגנה כזאת. גם העסקנים שביברו על הבימה לא הצליחו בכך. הם עלו על הבימה בזה אחר זה, חזרו איש על דיברי רעהו, נהזרו שלא להגיד דבר העלול להרגיז משהו. לקהל לא היה איכפת. תחילה הפסיקו

תוצרת עצמית

אחד המפגינים בתהלוכת הוועד הכין כרזה אישית, המזחה על מעורבות אריק שרון בטבח בבירות. בשולי הכרזה הדביק את השער של העולם הזה (2350), שבו מופיע שר הביטחון.

מלבד יוסי שריד, שלא הוזמן לנאום. אך היריבות הסמוייה בין המערך ושלום עכשיו לא נעלמה. היא התגלתה גם בהפי"גנה עצמה, מבלי שהציבור הרב הרגיז בכך. אנשי שלום עכשיו הקדימו לבוא במאורגן והניפו מול הבימה - ועשרות מצלמות הטלוויזיה מכל העולם - את שלטי שלום עכשיו. הדבר הרגיז את חיים בר"לב, שירד אליהם ותבע מהם להוריד את השלטים, "כפי שהוסכם". הרמטכ"ל לשעבר, שהצביע גם הוא בכנסת בעד המילחמה, אמר בקולו האיטי לנושאי-השלטים: "צריך להיות סדר. כך הסכמנו". השלטים הורדו.

דומיה לקורבנות

אנשי המערך תבעו גם לסלק שלטים אחרים, שלא הופיעו ברשימה המוסכ"מת של הסיסמות. כך הורד שלט שגשא מפגין יחיד, שצייר אותו כמו ידיו "דם זה לא מים". לא קל היה לחבר את רשימת הסיסמות המוסכמות. אנשי המערך רצו לחייב את מיבצע "שלום הגליל" (השקר של 40 הקילומטרים), כדי להצדיק את הצבעתם בעד המילחמה בכנסת. אנשי שלום עכשיו התנגדו לכך בתוקף. לבסוף הוסכם על סיסמה דרמטית: "שלום הגליל אינו בבירות". כל אחד יכול היה להפרש זאת כדרכו.

יתכן כי שימעון פרס החמיץ את ההז"דמנות הגדולה של חייו. בעומדו לפני 400 אלף איש, לא הצליח אלא לנאום עוד נאום

הבימה. כולן הזזיקו בכרזות אחרות. בתום ההפגנה יצאה רבת המפגינים לכיכר מלכי-ישראל, להפגנת ההמונים השנייה שתתקיימה במוצאי-השבת להקמת ועדת-חקירה ממלכתית (למעלה מימין).

פותחות את הפגנת הוועד נגד המילחמה בלבנון. ש"צעה בשבת אחרי-הצהריים מרחבת מוסיאון תל-אביב לתיאטרון

נשים בשחורים